Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: Gyermekeink Hollandiában

Forrás: Ujtermedék

Bp.	1920 III. 5.		
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	361.85
Hely	
Idő	"1920"
Személy	
Helyszám	

Gyermekeink Hollandiában

A Hollandiába vitt magyar gyermekek mindnyájan szerencsésen érkeztek meg, amiről a hollandiai konzul már hivatalosan is értesitette a magyar közvéleményt. A hosszu ut miatt mégis aggodalmaskodó szülők is megnyugodtak már gyermekeik leveleiből, melyek a «holland szülők» kedves, bekösöntő leveleivel érkeztek meg. A hatszáz gyermekből álló csapat elszállitása és minden zavaró incidens nélküli szétosztása valóban bámulatra méltó volt. Az elosztó városba megérkezve, a gyermekeket fényes vendégség várta az élő orgonavirágokkal diszitett asztalok mellett. Mindenik gyermek nyakába egy táblát kapott, melyre a «holland szülő» neve volt felirva. A vendégség után a «holland szülők» már várakoztak «magyar gyermekeikre» s amint azok kivonultak a diszes fogadóteremből, mindenik gyermekünk azon vette észre magát, hogy egy idegen, jóságos néni vagy bácsi kézen fogja és szülői szeretetet árasztó szavakkal viszi magával a vasuti állomásra s onnan valamelyik holland városba és abban egy szeretettel várakozó családi körbe. A magyar gyermekek fogadására Hollandia kiválóságai gyültek össze, hogy a messzi idegenből jövő és sokat szenvedett magyar gyermekek már a megérkezés pillanatában érezzék a holland emberies érzés közvetlen és önzetlen megnyilvánulását. A Hollandiába régen elszakadt véreink is összejöttek ez alkalomra s bár a hazai szótól már régen elszoktak, de azért megmaradt kevés magyar szókincsük minden becéző, biztató szavával ölelték keblükre a nehéz megpróbáltatások alatt nyögő fajtestvérek pusztulásra itélt gyermekeit. Egyik magyar leányka ezeket irta Hollandiából február 15-iki kelettel:

Édes szüleim! Olyan kedvesen és szeretettel vártak a hollandok, hogy nem is számitottunk rá, de e nagy szeretet közepette is mindig haza gondoltam édesapámra és édesanyámra. Február 13-án érkeztünk meg Bergen op Zoomba, ahol a mi holland mamáink vártak. Mindnyájunk nyakába egy cédula volt akasztva a holland szülők nevével. Az én holland mamám hamar felfedezett és szeretettel ölelt magához és vitt haza, ahol három holland testvérem várakozott reám. Jól elláttak minden jóval, megfürdettek és aztán lefektettek. Mióta az oláhok kidobtak a lakásunkból és kiraboltak, azóta nem aludtam ilyen jó ágyban. Egy cseppet sem érdemes aggódni érettünk, olyan jól vagyunk. Egy tanár családjánál vagyok. Nyolcszobás lakásunk van, minden szobában kandalló, a falak tapétások és a szekrények a falba vannak beépitve. A tegnap a nagyobbik holland testvérem (az idén végzi a tanitóképzőt) zongorázott. Megkértem, hogy játsszal a magyar himnuszt és ő meg is tette. Én énekeltem hozzá, de ugy reszketett a hangom, mert jól esett a mi szegény hazánk himnuszát hallani. Naponta háromszor eszünk. Reggel 8 órakor reggelizünk, délben villásreggelizünk és délután 5 órakor ebédelünk. Minden étkezés előtt csak ugy tömnek tejjel, mindig egy nagy pohár tejet kell leengednem a torkomon. A tegnap elvittek lemérni s itt is 39 kiló voltam. Már kezdek hollandul tanulni. Ek weet nit = nem tudom. Dág = jónapot. Ötig tudok számolni s ha hollandul beszélnek rólam, mindig megértem. Dachbuck = napló. Tegnap este volt itt a farsang. Este félnyolctól félkilencig a gyerekek táncolnak, mulatnak. Már a 6—7 évesek is járnak bálba. Az én holland papám engem is elvitt. A gyermekek mind jelmezbe vannak öltözködve s a legszebbek jutalmat kaptak. Hogy szerettem volna, ha én magyar viseletben jelenhettem volna meg. Mily jól esett volna itt, az idegen földön nemzeti viseletben megjelenni. Itt biztosan nem vertek volna meg miatta mint az oláhok tették. Amint néztem a táncot, valaki megszólitott. Én persze megijedtem s azután ismertem rá egy magyar fiura, akivel együtt utaztunk Zevenaartól idáig. Ő felkért és pár fordulat bosztont táncoltunk. Ugy-e nem haragusznak, édes jó szüleim, hogy egy pillanatra elfeledtem hazánk sorsát? Édes szüleimet otthonmaradt testvéreimmel együtt nagyon sokszor csókolja a haza sorsa miatt mindig aggódó hálás leányuk

Maris.

Bergen op Zoom, 1920. fegr. 15.

Mi lesz a mi gyönyörüséges szép erdélyi szülőföldünkkel?!

Ime, egy 13—14 éves erdélyi menekült magyar leány hollandiai élményei. Már másodnap kis szive a himnuszt kivánja, magyar ruhát szeretne és bocsánatot kér, amiért egy fordulat tánc miatt egy pillanatra elfeledkezett az ország szomoru sorsáról!

A kis Szabó Lacika édesanyjának irt kedves levelet. A gyerek J. W. van den Bosch urnál paradicsomi jólétben él s mégis visszasir a lelke a könyáztatott hazába. A levél igy hangzik: „Kedves anyuskám! Szerencsésen megérkeztünk 4 napi utazás után. Jó helyre kerültem, de mégis vágyok haza. Szeretnék már otthon lenni, nagyon hiányzik az otthon. Hogy tetszik lenni, hogy van a nagymama, a Böske néni, a Manci, a Rózsika. Nagyon gazdag családhoz jutottam, akkor iszok tejet, amikor akarok. Szóval jó dolgom van. Megirigyelné a király is a dolgom. De mégis az otthontól ily távol lenni. Sokszor tudnék sirni. De mind hiába. Alig várom, hogy hazamenjek. Az evőeszközök, minden arany. De azért mégis jobb otthon, ha vaskanállal eszek is. Sok-sok boldogságot! Kezeit csókolja mindenkinek Laci."